

ΓΗ_Α_ΑΕΓ_Ο_3185

1. Ο Αλκιβιάδης, όταν παρατήρησε από ψηλά από τα τείχη του πύργου του ότι οι Αθηναίοι είχαν αγκυροβολήσει σε ανοιχτή/αμμώδη παραλία και μακριά από κάθε πόλη και ότι αναζητούσαν τα εφόδια από τη Σηστό, που απείχε από τα πλοία δεκαπέντε στάδια, ενώ (ότι) οι εχθροί (ναυλοχούσαν) σε λιμάνι και είχαν τα πάντα κοντά σε πόλη, τους είπε ότι δεν είχαν αράξει σε καλό μέρος και τους συμβούλευσε να μετακινηθούν στη Σηστό, αλλάζοντας αγκυροβόλι, κοντά σε λιμάνι και στην πόλη: «εκεί αν είστε, μπορείτε να ναυμαχήσετε - είπε - όταν το θελήσετε».
- Οι στρατηγοί όμως - ιδίως ο Τυδέας και ο Μένανδρος - τον πρόσταξαν να φύγει• γιατί (του είπαν) ότι τώρα οι ίδιοι ήταν στρατηγοί και όχι εκείνος. Έτσι ο Αλκιβιάδης σηκώθηκε κι έφυγε.
2. Ο βασιλιάς Αγησίλαος ανέλαβε την ηγεσία των μονάδων αυτών (396 π.Χ.) και ο Ξενοφών εντυπωσιάστηκε από την προσωπικότητά του, ώστε τον ακολούθησε μαζί με τον σπαρτιατικό στρατό, στη μάχη της Κορώνειας (394 π.Χ.) εναντίον του ευρύτερου αντισπαρτιατικού συνασπισμού, στον οποίο πρωτοστατούσαν η Αθήνα και η Θήβα. Μετά τη νίκη των Σπαρτιατών, ακολούθησε τον Αγησίλαο στους Δελφούς για τους επινίκιους πανηγυρισμούς. Η εξορία του από την πατρίδα του, την Αθήνα, ήταν και αναπόφευκτη και δικαιολογημένη.
3. α. α. απέρχομαι: από + έρχομαι
β. στρατηγός: στρατός + αγω
γ. καταφρονω: κατά+ φρονω
δ. μεθορμίζω: μετά+ ορμίζω
ε. αντανάγω: αντί +ανά +άγω

β. 1→ε 2→γ 3→α 4→β 5→ζ